

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Київ

«30» листопада 2023 року

Старший слідчий 4 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України старший лейтенант юстиції Малишева Галина Ігорівна, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023000000000271 від 20.03.2023, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276-279 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Ковшову Юрію Вячеславовичу,
18.04.1959 року народження,
уродженцю м. Артем Дзержинського району Донецької області, зареєстрованому та проживаючому за адресою: м. Бердянськ, Запорізька область, вул. Морська, 52, кв. 58,

про те, що він підозрюється у колабораційній діяльності, а саме, активній участі в заходах політичного характеру у співпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямованих на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації, збройних формувань та на уникнення нею відповідальності за збройну агресію проти України, тобто злочину, передбаченого ч. 6 ст. 111-1 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Ковшов Ю.В.:

Громадянином України Ковшовим Ю.В., 18.04.1959 року народження, вчинено злочин за наступних обставин.

Так, 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен, в тому числі і Ковшову Ю.В., зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід’ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначенням міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведення підривної діяльності проти України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв’язання та ведення російською федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі і шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію півострова Крим, захоплення державних установою організацій та військових частин із 27.02.2014 широко висвітлювались більшістю засобів масової інформації та іноземних держав, у зв’язку з чим були достовірно відомі Ковшову Ю.В.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами російської федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року російською федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направив до ради федерації звернення про використання ЗС РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині президент російської федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

Того ж дня, близько 05 год 10 хв збройними силами російської федерації, що діяли за наказом керівництва російської федерації та збройних сил російської федерації, здійснено запуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та

інших військових формувань. Після чого, тоді ж, війська російської федерації вдерлися сухопутним шляхом на територію суверенної держави України.

У зв'язку з чим, Указом Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 24.02.22 № 64/2022 в Україні введено воєнний стан з 05 год 30 хв 24 лютого 2022 року строком на 30 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2119-IX продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 26 березня 2022 року строком на 30 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2212-IX продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 25 квітня 2022 року строком на 30 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2263-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 17 травня 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2500-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 23 серпня 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2738-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 21 листопада 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 2915-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 19 лютого 2023 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 3057-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 20 травня 2023 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 3275-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 18 серпня 2023 року строком на 90 діб.

Останній раз воєнний стан продовжено Законом України Про затвердження Указу Президента України "Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» 3429-IX з 05 години 30 хвилин 16 листопада 2023 року строком на 90 діб.

Відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», тимчасово окупована територія – це частини території України, в межах яких збройні формування російської федерації та окупаційна адміністрація російської федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування російської федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації російської федерації.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Згідно зі ст. 3 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 агресія – це, зокрема, будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом вторгнення або нападу збройних сил держави на територію іншої держави, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її.

Відповідно до ст. 42 IV Женевської Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі 1907 року територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника. Окупація поширюється лише на ту територію, де така влада встановлена і здатна виконувати свої функції.

Відповідно до преамбули Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правових режим на тимчасово окупованій території України» та Резолюції Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй № A/RES/ES-11/1 від 2 березня 2022 року «Агресія проти України» російська федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань Російської Федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони Російської Федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам Російської Федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні Російській Федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Положення ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правових режим на тимчасово окупованій території України» Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII (в редакції від 31.03.2023) зазначають, що тимчасово окупована Російською Федерацією територія України (далі - тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Згідно із п. п. 6, 7 ч. 1 ст. 1-1 вищевказаного Закону окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Згідно з наказом Міністерства оборони України від 23.03.2017 № 164 «Про затвердження Інструкції про порядок виконання норм міжнародного

гуманітарного права у Збройних Силах України» воєнна окупація – це тимчасове зайняття збройними силами сторони, що воює, у збройному конфлікті міжнародного характеру частини або всієї території супротивника на період ведення воєнних дій. Воєнна окупація не тягне за собою позбавлення суверенітету окупованої території. Відповідно до положень Гаазьких конвенцій 1907 і 1954 років та Четвертої Женевської конвенції 1949 року держава-окупант повинна вжити всіх заходів для відновлення і забезпечення суспільного порядку й безпеки населення окупованої території, сприяти задоволенню його першочергових потреб, дотриманню прав і основоположних свобод, забезпечувати захист культурних цінностей, у тому числі шляхом організації на окупованій території військових адміністрацій.

Відповідно до Женевської конвенції від 12.08.1949 про захист цивільного населення під час війни до обов'язків держави, яка окупує території, належить забезпечення цивільного населення продовольством, санітарними матеріалами, доступом до санітарних і лікарняних установ, справедливого правосуддя тощо. Тобто впровадження медійної системи держави-окупанта не є заходом, який держава-окупант зобов'язана вживати для забезпечення прав цивільного населення, в розумінні положень Гаазьких конвенцій 1907 і 1954 років та Четвертої Женевської конвенції 1949 року.

Як зазначалося вище, згідно зі ст. 42 IV Женевської Конвенції 1907 року окупація поширюється лише на ту територію, де така влада встановлена і здатна виконувати свої функції. Тобто, поняття «воєнна окупація» не обмежується лише захопленням території збройними силами, а охоплює і встановлення фактичного контролю над цивільним населенням, тобто здатністю державою-окупантом реалізовувати свій вплив на суспільні відносини.

Женевська Конвенція про захист цивільного населення під час війни 1949 року неодноразово згадує про адміністрації і адміністративні органи як представника держави-окупанта (ст. 35, 43, 55). Жодних заборон щодо участі цивільних осіб в роботі таких адміністрації і адміністративних органів міжнародні нормативні акти не містять. Разом з тим, очевидним є те, що військові не можуть повною мірою забезпечити роботу таких адміністрацій, хоча і можуть входити до складу або навіть очолювати їх.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24.02.2022 збройними формуваннями російської федерації тимчасово окупована частина Запорізької області, в тому числі м. Бердянськ.

Поряд з цим, 16.03.2022, у встановленому законодавством України порядку, набрав чинності Закону України № 2108-ІХ «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо встановлення кримінальної відповідальності за колабораційну діяльність», відповідно до якого внесено зміни до Кримінального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 25-26, ст. 131), а саме його положення доповнено статтею 111-1 «Колабораційна діяльність».

Як зазначено в пояснювальній записці до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів (щодо встановлення кримінальної відповідальності за колабораційну діяльність)» передбачено, що колабораціонізм як явище підриває національну безпеку України та становить

безпосередню загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності, конституційного ладу та іншим національним інтересам України, тому повинен нести за собою відповідальність, встановлену законом. Крім того, постконфліктне врегулювання неможливе без відновлення справедливості та обмеження ряду прав осіб, причетних до колабораціонізму, що можливо вирішити виключно законом.

Стороною обвинувачення встановлено, що з 24 лютого 2022 року шляхом застосування збройних сил російської федерації розпочато окупацію частини території України, серед яких і частина території Запорізької області, в тому числі м. Бердянськ, встановлено повний контроль над захопленою територією шляхом використання сили та вогнепальної зброї на в'їздах та виїздах з території вказаного населеного пункту, а також введено спеціального режиму переміщення місцевого населення окупованою територією.

Відповідно до Наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією» м. Бердянськ Бердянської міської територіальної громади тимчасово окуповане російською федерацією з 27.02.2022 по теперішній час.

У березні-квітні 2022 року, більш точну дату досудовим розслідуванням не встановлено, після фактичної окупації збройними силами держави-агресора частини Запорізької області, представниками державних органів та спецслужб російської федерації розпочато процес створення вертикалі незаконних органів влади на тимчасово окупованій російською федерацією територіях.

26.04.2022 призначено військового коменданта Запорізької області Баліцького Євгенія Віталійовича, досудове розслідування стосовно якого здійснюється в іншому кримінальному провадженні.

18.07.2022 голові Бердянської міської ради, його заступникам, керівникам комунальних підприємств м. Бердянськ, департаментів, управлінь Приморського виконавчого комітету, старостам округів, головам районних рад повідомлено, що так звані «Главой военно-гражданской администрации Запорожской области» та представником російської федерації в Запорізькій області призначено Кольцова Антона Вікторовича, досудове розслідування стосовно якого здійснюється в іншому кримінальному провадженні, на території окупованої частини Запорізької області створено правоохоронні та судові органи, які діють відповідно до законодавства російської федерації, здійснюється перереєстрація комунальних підприємств, установ, медичної, освітньої та соціальної галузей, суб'єктів господарської діяльності у податковій та реєстраційних системах російської федерації.

Встановивши контроль на захоплених територіях м. Бердянськ та Запорізької області та усіма організаціями, підприємствами, установами регіону, представники підконтрольних російській федерації самопроголошених органів із залученням різних посадових осіб збройних сил та правоохоронних органів російської федерації, а також громадян України, які перейшли на бік ворог, узурпували виконання владних функцій держави на тимчасово окупованій території м. Бердянськ Запорізької області, створили ряд незаконних органів влади, з метою впровадження політичної, економічної,

соціальної, культурної, інформаційної та інших сфер, а також проведення так званого «референдуму» для прийняття до складу російської федерації та подальшого налагодження життєдіяльності регіону за стандартами російської федерації.

В серпні 2022 року, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлений, у невстановленому досудовим розслідуванням місці, невстановленими на теперішній час досудовим розслідуванням особами з числа представників держави-агресора та його окупаційної адміністрації, з метою створення хибного враження у громадян російської федерації та світової спільноти про нібито цілковиту підтримку мешканцями м. Бердянськ Запорізької області дій російської федерації щодо захоплення її збройними формуваннями частини території України, виправдання збройної агресії проти України, схвалення українськими громадянами встановлення окупаційної влади на тимчасово окупованій території м. Бердянськ Запорізької області, ініційовано та сплановано проведення на території тимчасово окупованого м. Бердянськ захід політичного характеру, приуроченого до т.зв. «дня державного прапора рф», який полягав у здійсненні пішої ходи з використанням російської символіки та пронесенням прапора російської федерації довжиною 77 м. Окрім того невстановленими на теперішній час досудовим розслідуванням особами із числа представників держави-агресора та окупаційної адміністрації м. Бердянськ Запорізької області підшукано та залучено ряд громадян із числа мешканців м. Бердянськ, в тому числі громадянина України Ковшова Юрія Вячеславовича.

Так, громадянин України Ковшов Ю.В., перебуваючи у тимчасово окупованому м. Бердянськ Запорізької області, більш точне місце досудовим розслідуванням не встановлено, діючи умисно, усвідомлюючи факт окупації окремих районів, міст, селищ та сіл Луганської, Донецької, Харківської, Запорізької та Херсонської областей та створення на них незаконних органів управління, основним завданням яких є насильницька зміна меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, захоплення державної влади, а також повалення конституційного ладу, достовірно усвідомлюючи та передбачаючи невідворотне настання суспільно небезпечних наслідків, бажаючи їх настання, діючи умисно, свідомо та ініціативно, в порушення діючих норм законодавства України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, абсолютно нехтуючи своїм конституційним обов'язком неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей, будучи позитивно налаштованим до дій держави-агресора, з мотивів непогодження з політикою чинної влади в Україні та підтримки входження тимчасово окупованих територій України до складу російської федерації, погодився взяти участь у заході політичного характеру, приуроченого до т.зв. «дня державного прапора рф». 22.08.2022 в період часу з 10 год. 00 хв. до 17 год. 00 хв. Ковшов Ю.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території в м. Бердянськ Запорізької області, діючи умисно, з метою підтримки держави-агресора, її окупаційної адміністрації, збройних формувань, реалізуючи свій злочинний умисел, разом з іншими невстановленими на теперішній час досудовим розслідуванням

особами, взяв участь в ході та ніс вулицями м. Бердянська прапор російської федерації довжиною 77 м. При цьому Ковшов Ю.В. та інші невістановлені на теперішній час досудовим розслідуванням особи, які взяли участь у вищевказаній ході, з метою висловлення підтримки держави-агресору були одягнені в кепку та футболку з написом «мы вместе с россияй».

Ковшов Ю.В. разом з іншими невістановленими на теперішній час досудовим розслідуванням особами, які брали участь у вищевказаному заході політичного характеру, пройшли вулицями тимчасово окупованого м. Бердянськ Запорізької області від перехрестя по проспекту Азовського з вулицею Лютеранською до Приморської площі. При цьому Ковшов Ю.В., умисно підкреслюючи особливу прихильність державі-агресору та окупаційній адміністрації, голосно викрикувала слово «росія!». Вчиняючи вказані злочинні дії, Ковшов Ю.В. повною мірою усвідомлював, що у такий спосіб підтримує країну-агресора, окупаційну адміністрацію та збройні формування рф, з метою формування громадської думки щодо підтримки мешканцями м. Бердянськ входження тимчасово окупованих територій до складу російської федерації.

Окрім того Ковшов Ю.В. разом із невістановленими на теперішній час досудовим розслідуванням особами взяли участь у перегляді організованого представниками російської федерації пропагандистського концерту на Приморській площі м. Бердянськ за участі російських виконавців, який завершився вечірнім феєрверком, з метою демонстрації підтримки місцевими жителями тимчасово окупованого м. Бердянськ Запорізької області.

Таким чином, громадянин України Ковшов Юрій Вячеславович підозрюється у колабораційній діяльності, а саме активній участі в заходах політичного характеру у співпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямованих на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації, збройних формувань та на уникнення нею відповідальності за збройну агресію проти України, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 6 ст. 111-1 КК України.

Старший слідчий 4 відділу

1 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

старший лейтенант юстиції

Галина МАЛИШЕВА

ПОГОДЖЕНО

Прокурор третього відділу

управління організації і процесуального

керівництва досудовим розслідуванням

та підтримання публічного обвинувачення

у кримінальних провадженнях органів безпеки

Департаменту нагляду за додержанням

законів органами безпеки

Офісу Генерального прокурора

Ярослав БАГЛЄЙ

«30» листопада 2023 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями м цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;
- 18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____ / _____ /
(підпис) (прізвище та ініціали)

« _____ » год. « _____ » хвилин « _____ » _____ 20 ____.

Захисник: _____ / _____ /
(підпис) (прізвище та ініціали)

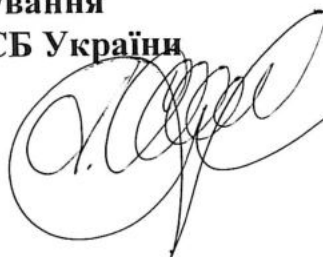
Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий 4 відділу

1 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

старший лейтенант юстиції

Галина МАЛИШЕВА